

Toda odkrito smem reči: želim Vam popolnoma ustreči in povedati ne samo, zakaj je Fichtejev nauk napačen, ampak tudi, zakaj mnogi drugi niso resnični. Upam, da mi bo prilika vse to razložiti. — Toliko za sedaj, da sem Vam povedal, kako ste me razveselili in kako ste mi ustregli s svojo oceno.

I. K. kmeč. *dekle v Št. V. n. Lj.*: Narodne pesmi. (Dalje.)

Rad b' to vedu, kako za naprej bo,
 Če bodo pelali ti krali vojsko.
 Le vsi se zapište, le nič se ne bojte;
 Vsak bodi prov rad z Jezusam soldat.
 Marija Devica bo naša kraljica,
 Svet' Jožef ta star bo naš general.
 Vsi nedolžni otročiči vsak v svoji ročici
 Nesejo en meč in teh je narveč,
 Sveti Silvester, ker on je prov bešter,
 Zabobnej nam zdej, de gremo naprej.

Stoji stoji en zelen gozd,
 En zelen gozd, en hrastov boršt.

Na bližnji hribček se podá,
 Za eno sveto mašo dá.

Po cesti fura furman mlad,
 Oj furman mlad je svet' Bernard.

Mašnik začnejo mašo brat',
 Konjički začnejo rezgetat.

Sred klančka so prifurali,
 Konjički so dol popadali.

Mašnik začnejo povzdigvat',
 Konjički začnejo gor ustajat',

Mašnik začnejo zavživat',
 Konjički začnejo naprej pelat'.

Gosp. *Ferdinandov*: Nekaj pride morda prilično na vrsto. Drugače bi bilo še dosti dobro, bodi gledé na misli, bodi gledé na vnanjost. Le pri pesmici „Hudo ti je . . .“ pogrešamo ne samo krepkih, ampak sploh dobrih rim. *Né* — *solše; mirno* — *oko; srce* — *tje* . . . to ne gre dobro. „Tje giniti“ . . . popolnoma: hinsiechen! Pri „Potočku“ pazite sami: *bodró* — *lahno; vodó* — *tožnó* ni čisto. Sicer se nam čudno zdi, kje ste poprej srce nosili, ker: „A vklenjeno srce Tu v prsih nosim zdaj.“ Malenkosti sicer — pa vendar treba paziti i nanje, če hočete biti veljaven pesnik, ki bo res razveseljeval in prava čustva vzbujal v naših srcih. Pogum!

Mira. „Blagohotne, povsem nepristranske ocene“ želite Svojim „skromnim proizvodom“. Verjamite nam, da nam je prav to na srcu. O Vaših proizvodih bi bila sodba naša taka: Niso slabi, a za tisek v list bi bili, ko bi se nekoliko „opilili“. Da imate lepe zmožnosti, da ste tudi precēj vestni v merjenju in rimanju verzov, da tudi niso pesmice brez pesniškega vzleta, prav radi priznavamo. Da, celó prijetno se berejo Vaše vrstice. Le ne vemo, zakaj ob takih drobnih pesmicah menjavate tako radi merilo: prvo vrsto ste začeli z jambi, drugo nadaljujete s troheji. In tako ste naredili v dveh pesmicah med šestimi. Najbolja je prva: „O mraku.“ Pazite, da Vas skrb za stopice in zloge ne privéde, da se pregrešite zoper slovnico in zapojete: „na neba sinjemu oboku Vstaja mesec.“ Tudi to se nam dozdeva, da taka mlada srca prevečkrat „mislijo na obup“ . . . zato prav privoščimo, da o mraku „Se vtéši i srce nesrečno, Več ne misli na obup“. Na obup misliti? Štirivrstna „Mladost“ ni jasna; mladost se sme primerjati pač lepim sanjam, a ne spanju. Mislimo si, kaj ste hoteli reči, a niste se izrazili dovolj primerno. „Pri križu“ — V štirih kiticah — cela povest! „Kjer kdaj dom mu bo“ — same jednozložnice! Zadnji dve vrstici sta premalo zvezani z drugimi mislimi — nekako odsekani. Kaj hočemo, ker je vse moralo v štiri kitive! Vse preveč je to stlačeno. Zato ste morali menda tudi reči: „Naj m'im'id o'č'ga opominja“. — „Svet.“ „Če zrem v svet“ ste začeli — torej pogojno, a odvisnega stavka ne poveste. Misel je sicer prav dobra, a pretrdo je izražena. O premenljivosti imate, kakor kaže, Vi Svojo misel. Nam je dosedaj veljal vendar-le latinski izrek: *Tempora mutantur* . . . časi se preminjajo in mi se preminjamo ž njimi. Za konec bodi Vaša:

„Nevednost in z m o t a.“

Nevednost ni tako škodljiva,
 Kakor je veda kriva;
 Kdor znanja ni si še pridobil,
 Ga léhko še dobiva.

Kdor pa v prevzetnosti oholi
 Le zmote stezo hodi:
 Slediti luči svetli meni,
 Ko vendar v temi blodi.

„Ali smem upati s (recte „z“) vajo in marljivosti kdaj kaj doseči? Smem še kaj poslati?“ „Vse doseže, kar mu drago!“ Treba pa resne volje poleg darú, ki ga imate.

Gosp. *J. R.*: Vaša „godčeva napitnica“ je res prav godčevska. A dosti bristroumen ni Vaš godec, kakor so nekateri ravno ob ženitnini. Preveč je robot in zdi se nam tudi precēj brez srca, drugače bi take napitnice ne bil — zapel. — Drugo pesmico ste adresirali „Mojemu narodu“. Da jo narod dobi res v roko, naj jo tu priobčimo.

„Mojemu narodu.“

Na solnčnatem bregu,
 Kjer trta rodi,
 Svoj dom bom postavil
 Za stare si dni.

V dolino bom zrl,
 Ker rod moj živi;
 Nad njim bodem čuval:
 Se joče — smeji . . .

Če srečo uživa,
 Krivico trpi:
 Ž njim bodem popeval,
 Prenašal bolí.